

[Gert Petersen.]

Indkomstpoltik forekommer mig at være et stort bluffnummer. Der ligger sådan en vi-er-alle-i-samme-båd-filosofi bagved. Det er vi da også. Der er nogle, der så sidder og spiser ved kaptajnens bord, og der er andre, der stuves sammen nede i lasten. Det er jo sandheden om det samfund, vi er i. Det er et klassesamfund, og derfor betyder en indkomstpoltik, som der her er tale om, i realiteten ikke andet end en lønpoltik, for det er lønningerne, man kan kontrollere, og det er lønningerne, man ønsker at kontrollere. Måske har man et teoretisk ønske om også at kontrollere indkomster i liberale erhverv, det kan da godt være, men alle ved, at det er umådelig vanskeligt at gøre det.

Og hvad den egentlige kapitaldannelse angår, ja, så er det helt centralt for selve den indkomstpoltiske teori, at den skal skånes, for det drejer sig jo om, at der skal skabes profitter, hvoraf der kan investeres, sådan at man på den måde kan overvinde de økonomiske vanskeligheder. Det tror man da altså at man kan.

Det er rigtigt, hvad der er blevet sagt — også fra borgerlig side, må jeg erkende, selv om jeg også synes, hr. Poul Hartling beviste som statsminister, at han såmænd ikke var i stand til at gøre det bedre end hr. Anker Jørgensen — at disse løsninger løser i virkeligheden ingen problemer. Man står med dem igen bare et halvt år senere, og det vil vi også opleve med det her, det kan jeg forsikre Dem for.

Jeg skal sige til sidst, at socialistisk folkeparti agter at stemme imod dette beslutningsforslag, at vi ville have stemt imod det under alle omstændigheder uanset de parlamentariske konsekvenser, at vi beklager dybt, at der er et flertal, som stemmer for det. Jeg synes, at regeringen, hvis ikke den kunne være kommet igennem med en politik til gavn for befolkningen, den brede befolkning, arbejderbefolkningen, så burde have udskrevet et valg.

Man plejer jo fra min side at slutte, meget ofte i hvert fald, i den slags store debatter med at stille et dagsordensforslag. Det vil jeg nu ikke gøre, for en dagsorden er jo en opfordring til regeringen; det hjælper intet, det ved vi godt. Jeg vil i stedet for rette den anden opfordring. Jeg vil rette en op-

fordring til lønmodtagerne og til deres organisationer. Jeg vil opfordre lønmodtagerne og deres organisationer til ikke at rette sig efter det beslutningsforslag, som nu bliver vedtaget. Det er der ikke noget ulovligt i, ingen kan forpligtes til det. Selv den mest højtidelige henstilling, og det er det, der er tale om, er ikke hjemlet i grundloven. Den brutale politik, som denne henstilling, man vil have vedtaget, er udtryk for, og som vi stemmer imod, bør man besvare ved at lade, som om den ikke eksisterer. Man bør kæmpe videre, som f. eks. Kongeligt Porcelains strejkende arbejdere har gjort, for at prøve på at sikre sig anstændige levevilkår i et samfund, som er i permanent krise, og som søger krisen løst ved at vælte byrderne over på den jævne befolkning, et samfund, som i virkeligheden har overlevet sig selv og burde afskaffes.

Jeg kan naturligvis ikke udelukke, at forligspartierne vil forhandle denne henstilling til et direkte indgreb, hvis den ikke bliver fulgt. Jeg har dem mistænkt for at pønse på det, selv om de ikke vil røbe deres hensigter, men lad os nu se, om de kan gøre det, hvis en enig arbejderbefolkning siger nej til det.

Poul Schlüter (KF):

Det konservative folkeparti har i disse døgn lagt stor vægt på, at landet ikke skulle kastes ud i et krisevalg, og så endda på et tidspunkt, hvor der ikke var noget borgerligt modstykke til den nuværende socialdemokratiske regering. Store interesser, ikke mindst på arbejdspladserne og i byerhvervene, har været sat på spil, og yderliggående kræfter har sat ind for at vælte forliget med den økonomiske stramning og den indkomstpoltiske løsning, det indeholder.

Vi foretrak altså at være med til at sikre en stabil udvikling fremfor et krisevalg med dets helt uoverskuelige følger for dansk økonomi, for virksomhederne og for arbejdsmarkedet.

Hovedlinjen for de 4 partiers forlig er ikke vor. De mange erhvervsrestriktioner og en række andre love stemmer vi imod, og vi vil arbejde for at bekæmpe dem og komme af med dem. Naturligvis er det begrænset, hvad vi har kunnet opnå på enkeltpunkter, når vi alene skulle prøve og alene skulle